

הכותים אין להם פרק תשיעי נזיר מב.

מסורת הש"ס

[illegible]

ידה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם איש או
ישראל נדר בערקה נפשות
לוי' ויקראו בו ב
2. דבר אל אחיהן ואל בני
ואל כל בני ישראל ואמרת
אלהם איש איש מבית
ישראל וזמן הדר בישראל
אשר ישיבו קרעו לכל
נדידהם ולכל נדבותם
אשר יקריבו לוי' לעלה:
ויקרא בו כי
3. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם איש או
ישראל נדר נדר
גוי לחזור לוי':

ווסחת הריב"ן

[illegible]

הגהות הב"ח

(ב) גם' מה חיל איש לרבות
בנין ומיכא איש נחמק:
(ג) שם הלמי'ג הנדני הוא
ואינו יודע לפסלות לא אלא
כי יפלו: (ד) רש"י דיה אלא
למי'ג דבר וט' הוכן לרדידיה
לא אחא ימי ולא צריך קדא
דכיון דמשמע: (ד) ד"ה אמר
רז אלא וט' ואינו יודע
לפסלות לא דאש"ס:
(ה) ד"ה למי'ג וט' ולא
אמרין דלא משמענא:

הגהות הגר"א

[א] גמ' (לי הכי) תל"מ (וכן
ליטא ברש"י ותוספות):

מוסף רש"י

מה ת"ל איש איש. איש
איש מבית ישראל ומן הגר
בישראל אשר יקריב קרבנו
וגו' (חולין יג:). ת"ל איש.
איש משמע כל דהו (שוכין
ה:). ידים שאינן מוכיחות.
בית יד אחת הדבר אפ"פ
שלא מוכיח אחת לשון גמור

היה בניזר שהאב מויר את בני בניזר (ההואיל דלוא מקרא נפא
 יכא לך למיזר דבני ישראל אחא לומר דישראל מדיזרין את בנייהס
 בניזר ולא העובדי כוכבים וחאח איס לרבוט את העובדי כוכבים בניזר
 עמנו ולא קרן אלף דכחיב פנה ישראל קא ממעט לא מנזויר
 לזמרי: אש י ופלא דכחיב פנה

יכול לא יהו נזירין
יוחנן הלכה היא בניור
נר בערך בערך
ערבין נדרים דאמר
בערך והתניא^ה גבי
איש^ה איש^ה ארבור
שקן נדרים נדרים
פיה בערך למה לי
לאיתוי^ה מופלא^ה
למ"ד^ה מופלא סמוך
למ"ד רבנן איש כי
מופלא סמוך לאיש
למאן דאמר בני ישראל
כוכבים ערבין יכול
לומר איש שפיר
מעריבין ואין העובדי
לא יהו נערבין תלמוד
בן חדש בר ערובי
א"ר ארד בר אבה
גדול דאע"ג גדול הוא
אלא כי יפליא דכת
למה לי מבדי האית
יפליא למה לי לאיתוי
דאיתמר ידים שאין
הויין ידים רבא אמר
ניחא אלא לרבא מאי
יפליא מיבעי ליה לכד
יהודה אומר משום רב
נזיר לפי שלא ניתנה
הניחא לרבי טרפון
למיורא אלא מיבעי
נדרים פרוחין באורי וא
רבי אליעזר אומר ייש
שנא^ה איש כי יפליא
אחד הפלאה לאיסור

מזכיר קרא מיון דמשמע ליה איש נדנדים שהן נערכין אף ודא פשיטא ליה דימין דנזומה נערכין יו דלפילי עובד כוכבים בן חדש דערביז איהו בנאמו ערך האמור נענין : אמר רב אדא בר אבהו כי באה לאי כי פילא לאמיו עובד כוכבים גדול דלפ' גדול הוא (ו) אינו יודע להפלות. דלפ' דבישראל מיון איהו עובד כוכבים יודע להפלות דכרי קיימים דמנן בפרק יואל דופן (נדה דף מה:) לאחר הומו אע"פ שאינו יודע לשם מן נדר דכרי קיימין ביו עובד כוכבים הומו אע"פ שאינו יודע לנדר ודלו עובד כוכבים דכרי

הכל דלילו להאי מנא דלמרי יכיל לא יהו מעפרין חיל איש בני דנא
 להפלות קאמר אבל בעובד כוכבים שאני יודע להפלות לא ואיך מנא
 יודע להפלות קאמר אבל גדול ויודע להפלות יכיל להעריך ואיכור דלא
 עובד כוכבים גדול שאני יודע להפלות לא יוואלא איש כי מילא לא
 נפקא אלא מתאי איש דנדרים נפקא דליקאשק ערקין גאריס אלא אידי ד
 ל"ל בשלמא איש אידי דכתיב אלה לנורק כתב נמי איש שלא לנורק דכתיב
 משום דכתיב להביא פסחא אל וכר אל קנבא וחלא ליה לדרשא דבעיני
 הא אלאכשני נזירוס נגדריס. דכתיב גזר נזיר וצנדרים כתיב הפסחא וכ
 דהוין יריס. בין צנדרות בין נגדריס צנור כנון דלמא אלא ודלמא ר
 מדורי מתן דאסור שיהא משלי ולא אמרינן (א) דלמא לא משמענא
 מלי ארבע למימר. ופולגנא דלזיי ורכל' בפי' דנדרים (א) הניחא
 אלא למימר: היסר דריס פסחא. צנור. העולם שאין להן מקרא
 וינדרים אחד הפסחא וצנור. שאן נצטל אל הנדר כענין לו

[illegible]

וזה לאמרו ימים שאינו מכוונות דבריו ימים בהם התנינו לעול פיה האומר אבא הרי זה נזיר ואסוימא בשניז עובר למינו ול

הַנִּחָה צָמַח דַּמְדָּם. גַּעֲרֵינִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גַּעֲרֵינִי וְלֹא עֹשֶׂהִי
טוֹכֵכִים יִכּוּל לֹא יִהְיֶה מַעֲרִיבִין מִ"ל אִישׁ וְדֹא יִ"ל דִּלְתָּא
אִישׁ לִמְרָד דְּעֻבָּד מוֹפְלָא כְּמֻרָא לֹאִישׁ יִכּוּל לְהַעֲרִיב אֲלֵא לְמִ"ד
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֹשֶׂהִי טוֹכֵכִים יִכּוּל לֹא יִהְיֶה מַעֲרִיבִין מִ"ל אִישׁ וְאִפְּלוּ
יִזְכְּרוּ מִן דְּעֻבְרֵי הוּא (וְלֹא) גַּעֲרֵינִי: גַּעֲרֵינִי:

לְאִיתָוִי עֹבֵד כּוֹכָבִים בְּיָדָא
כְּלוּמַר לְאַשְׁמוּעִי דְלֻעֲג
דְּגִדּוּל הוּא אִם אִשְׁרֵי יוֹדַע הַסְּפֹלוֹת לֹא
הָיָה נִדְרָה נִדְרָה מִכֹּדִי אִשְׁרָאֵל כִּי יִפְלִיא נִדְרָה
עֲשִׂין יוֹדַע הַסְּפֹלוֹת גְּדוּלוֹ וְהָאִשְׁ
דְּקֻאֲמַר יוֹכֵל לֹא הָיָה עֲשִׂין מִ"ל אִשְׁ
לֹא דְוֹקָא אֲלֵהָ אֲסַמְכַחָהּ עֲשִׂמָּה
דְּעִיקַר קִרְאָהּ לְגִדּוּל שְׂאִיטָה יוֹדַע
הַסְּפֹלוֹת וְעֲשִׂין מַסְבֵּרָה מַסְבֵּרָה
דְּתִרְעִינָה בְּדִבּוּר מִשְׁרָאֵל:

[illegible]

ס (דף כ: ב) דים

ידיים שאינן מוכיחות מוכיחות אביי אמר לא הויין ידיים לאביי איכא למימר אלא כי כ"י מרפון "דחנניא רבי מרפון אין אחד מהן מוכיחות אלא להפלאה לא לרבנן מאי איכא "לכדחנניא" היתר להן על מה שיסמכו להם על מה שיסמכו ייפלאו שתי פעמים אחד הפלאה להדור: מתנ"

הדבקה וכי יפילו יתירה דכתיב ב' פעמים קדרים ועל זה קאמר ואין
ימנעוהו אדם ימנעו אלא לרבות ושתאם לאמורי היו לרבות וכן משמע
במקנהו דמסיק אחד הפלאה ואחד הפלאה לרבות ור' יהודה
מאוס רבי עקיבא מפסלהו יתירה דרש: אין אחד מזה מור. לעיל ב'
בית שמאי דף לה. תנן לה: ב' פסא' ב' פסא' [ב' פסא' ב' פסא'].
ואחד בפסא' מור ואחד בפסא' נדרים ויהיו איש לא דרש ושתא
אזיל דאזטירד לזביתא כי יפילו חביתא נמי איש:

חומר

לברות את העובדי כוכבים שיהו מעריכין צבועד כוכבים גדול ויועד
 וקאמער דאמער וואס העובדי כוכבים מעריכין צבועד כוכבים גדול
 וקאמער ערסם לאדערס וונגערסם הוא צעלניג און צבועד כוכבים דברי הכל
 עיי'. ודקאמער יוכל לא יהו נערכין מ"ל איש לאו מדיוקא דאיש כי יפלא
 כי אמר ארך מנה מ"ל איש קאמער דאמער מ"ל איש: אלא כי יפלא לגבי גויר
 כי אם אש כי יפלא לגדור נהר וגו' וכן איש גבי ערסין ויפלא הוא
 צבועד כוכבים גדול שיעוד הפלטה אלא כי יפלא דגבי מירות ל"ל: **מדי**
 דנגדרים תביז הפלטה בנירות ל"ל א: **לאסויי ידים שאין מוכיחות**
 גיל פסין (דף ב:) כגון שגור עובר לפניו וגבי דגרים נמי כגון דאמער
 דבר קאמער ודאמער פסין דנגדרים (דף ג.א.) אלא למ"ד לא הוין דים
 דבר שגור אלא לרבוין. דאמרי בפירקין לעיל (ג:) שגורין (ומרים) מאי
 התורה על מה שיקטבו מ: **שגמרי כי יפלא.** אחת מן בנירות ואחד
 וזה: ואחד הפלטה לסיפא. כשם זו חרטה. ובמסכת חגיגה קא':
 ממנו

עובר כוכבים גדול שאינו יודע תהלות שאינו מעריך ולפי שכבר דש מבני ישראל לפסח
לאחוריו עובר כוכבים וכו' כמו לפסח כולמו לאחוריו וכו' לא לחורן וכו' שמיטתו עבר עובר
לפי חרן ולא כח תכלת ולא כח מיטתו וכו' מקומות לא ידברו לשון שאינו יודע תהלות אלא
תהלות דעובר כוכבים ואינו מעריך וכו' ובכתיב: 'הוא המצ' שפיר לאחור' מוטל שכן
הוא המצ' וכו' ומה מטיע: דקא מפולס לאש' מוש שמוסדו וכו' למי' דאחור' מוטל לאש' וכו'
עובר כוכבים (גדול) ואינו רחמי' יכול לא ידע עבריו ולא דקא אסמכתא בעלמא
עובר כוכבים עיקר דקא לערוב כוכבים גדול שאינו יודע תהלות וכו' דאם ענין
ענין לערוב מה שאין כן בישראל דלא עני' יודע תהלות אכרי' או תאחש וכו' ולערוב
יכול וכו' ודרשת משה' ה' לערוב דתאחש' לערוב אש' כן לפלי' לערוב דנין וכו' ובתנאי
לאחוריו ענין שאין כמותות' מ' לערובו ודברתו' מ' גרדתי' מאש' כן לפלי' דריש אש' וכו'
וארבעה עשר כמותות אלא מה דרין וכו' אלא באמר דלא הוין דין וכו' אלא אלא
הוין דאם באר' כמותות אכרי' מאש' כן לפלי' כר' בהלכה' כן דאש' תהלת' וכו'

א. ברוך שחבר למטה אשר חזקתו לנו להם תהיה. ב. ומה שהם מחזיקים לחילוי מנוד כובדים

ח א מ"י פ"ג מהלכות
עשה הקרנות הי"ב:
ב ב מ"י פ"ה מהלכות
עצרת הלכה טו:
ג ב מ"י פ"ה מהלכות נדרים
הלכה ד סנה' לז"ח רמב
(טו"ש"י י"ד סו"ת רגל):
ד ב מ"י פ"ה מהל' ע"ה
הלכה ג סנה' ע"ה קמח:
ה ב מ"י פ"ה מהל' סו"ת
נדרים הלכה ג סנה'
לז"ח רמב' טו"ש"י י"ד סו"ת
זו ע"ה פ"א:
ז ב מ"י פ"ו מהלכות
שטות הלכה כ':

הגהות התוספות

1. ז"ל בני ישראל מעריבין.
2. ז"ל לגבי נערך לא שייך להוציר מופלא סמוך לז"א.
3. ז"ל ובעירוסא.
4. ז"ל הכא.

וכ"ה בס"י.

פי' הרא"ש

אֶת הַיָּם כִּי יִפְלֹא לִפְנֵי
 וְחֹמֶת בְּנֵי עֶרְכָן לֹמֶה לֵּל
 לַעֲלֹ דְרוֹשִׁינָן מִיֵּנָה לְרוֹמָה
 עֲשִׂרִים כֹּכְבִּים עֲשִׂרִים
 לִמֶּה לֵּל חֲמִשָּׁה אֲשֶׁר
 לְנִדְרֵם וְכִין לְרֹאשִׁי
 כֹכְבִּים עֲשִׂרִים עֲשִׂרִים וְנִדְרֵם
 מִשְׁרָאֵל מִמְּלֵא אֶסְלִי א
 אֶת כִּתְּבֵי אֵשׁ וְכִין לְרֹאשִׁי
 מִשְׁרָאֵל מִשְׁרָאֵל לַעֲשִׂי
 עֲשִׂרִים כֹּכְבִּים אֲשֶׁן
 לַעֲשִׂי אֲשֶׁן עֲשִׂרִים
 וְשִׁבְרָה הִיא לְהַשְׁחֵר עֲשִׂרִים
 לְנִדְרֵם בְּלֵל מִשְׁלֵל
 מִשְׁרָאֵל מִמְּלֵא אֶסְלִי א
 מִסְּחָבֵי אֵשׁ מִדְּרִיגָה אֲשֶׁן
 עֲשִׂרִים: לְחִיתִי מִמְּלֵא
 מִכִּין לֵאשׁ וְכִין לְרֹאשִׁי
 בְּכִירָתִי אֶסְלִי א אֶת
 מִשְׁרָאֵל מִשְׁרָאֵל אֶת
 לִפְנֵי מִשְׁחָבֵר
 כֹכְבִּים נִצְרִיחָה אֶת
 לִפְנֵי רִיחָהָ נֶקֶט קָרָה
 וְרִשָּׁא אֶת הַשְּׁמֵעִי לֵּל
 מִסְּחָבֵר אֲחֵר הִיא לְרֹאשִׁי
 לֵל: קָרָה: בְּרִחָה מִלִּידֵי
 מִמְּלֵא מִכִּין לְרֹאשִׁי
 מִפְּלֹגֶתִי אֶת כִּתְּבֵי מִי יִשָּׂא
 לִפְנֵי: לְחִיתִי מִמְּלֵא
 אֶת עֶרְכָן כֹכְבִּים אֶת
 אֶת עֶת לְרִכְכֵן דִּמְכִין
 מִשְׁרָאֵל מִשְׁרָאֵל דָּאן
 עֲשִׂרִים עֲשִׂרִים וְנִדְרֵם
 לְנִדְרֵם אֶסְלִי א (אֶסְלִי א)
 בְּיִשְׂרָאֵל אֶת הַאֵל רֹאשֵׁן
 עֲשִׂרִים כֹכְבִּים הִיא לְרֹאשִׁי
 וְהִיא עֲשִׂרִים וְכִין
 אֶת לִמֶּה לֵּל לִפְנֵי שִׁיחָה
 גִּדּוּל אֶת מִכְּרִיבֵי חֵלֶה דָּאן
 גִּדּוּל דָּאן לִמֶּה לֵּל
 אֶת עֶרְכָן כֹכְבִּים לְרִחָה
 בְּלֵל דָּאן קָרָה מִסְּחָבֵר
 אֶת מִשְׁחָבֵר מִשְׁחָבֵר
 אֶת מִשְׁחָבֵר מִשְׁחָבֵר

אפרו מופלד סמוך אדום
הניח לו-מדי במסכת ערכין
פרק ג' ישראל נעריים
כל הערבי מוכרים נעריים
כולל אל יהיו מערבים תל
איש וטעמו מפרש חסד
המסביר לך לאיך קוראים
למקור לכל לעצמך מדי
דור אטומטום ואדורטום
המערבין ובער נעריים
שעו מרביני ואדם נוכים
מופלד סמוך לאיש ומערבין
אלא למאן דפוקי רביא
לעצמך לכל איש לרבייה
מופלד סמוך (ל) (שמוסו)
אלא רסו כעלמא שדרוסו
חכמים איש כי דורו וכו'
דור איני מיתל אלז חסד
מוחילין לך לאיש שערך
אפי' כן (מסכה חרשים)
מחלוקין בין חרשיה לאלתי

ובדיו כוכבים נקט האל לישראל
כוכבים והקשה תרי מיעוטי
ששם היה ישראל היה מעריך
לאיש וצריך תרי קראי דמחד
בן (ומחד קרא ממעטי) אפילו
כסמכת נדרים ילמין דעובדי
עורכין דהא אין מעריכין ענהו
הם לערכין ובערכין כחבי כי
[רחמנא גבי נזירות] [למיל].
מוכחתות לא הויין דיום. ה"ג
לאכיז מאי איכא לדימוס וכו'
נדרים וכו' אין להם ממד

גדול שידע להפלות ונבחר ב"ל.